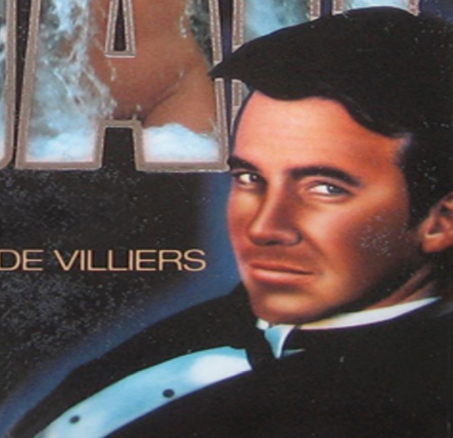

DE SIRENE VAN KOPENHAGEN

GERARD DE VILLIERS

DE SIRENE VAN KOPENHAGEN

GERARD DE VILLIERS

De sirene van Kopenhagen

Malko boog naar haar hand en kuste die. 'Dank je, Lise.' Toen kwam hij overeind en sloeg haar uit alle macht. Met tranen in haar ogen sloeg ze achterover op de stoel. Hij bukte en gaf haar een klap op haar rechteroog.

Na haar jurk omhoog te hebben geschoven, greep Malko de dijnen van de Deense en klauwde met volle handen in het zachte vlees.

Lise beet op haar lippen om het niet uit te gillen. 'Mijn borsten,' siste ze.

Gérard de Villiers

De sirene van
Kopenhagen

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

L'Abominable sirène

© 1969 Librairie Plon

Vertaling

Maarten Meeuwes

© 1991 A.W. Bruna Uitgevers B.V.,

Utrecht

ISBN 978 90 449 6773 9

NUR332

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Het tweemotorig toestel maakte traag een rondje boven de minuscule, gele stip, die bijna constant door de grijze golven van de Atlantische Oceaan overspoeld werd. Het was een oude Catalina, een watervliegtuig uit de Tweede Wereldoorlog dat door de Amerikanen aan de Russen 'geleend' was en waarvan haastig de nationale registratietekens verwijderd waren. Op de zijkant van de romp en onder de vleugels waren nog net sporen grijze verf te zien. Het toestel had al verscheidene keren geprobeerd te landen. Maar elke keer had

de piloot op nog geen twintig meter hoogte weer vol gas moeten geven. De hoge golven zouden de romp meteen verpletterd hebben, zodra het toestel het wateroppervlak zou raken.

De anonieme Catalina maakte nog eens een bocht, draaide met de neus in de wind en vloog op de rubberboot af. Met neergelaten landingsflappen en langzaam draaiende motoren daalden ze voorzichtig, met een vaart van nog geen 120 kilometer per uur. Een uitstekende prestatie, gezien de harde windvlagen en de wilde zee.

Otto Wiegand, de drenkeling in de rubberboot, keek op en trok zijn hoofd meteen weer omlaag. Het vliegtuig kwam

licht schommelend recht op hem af en leek over de woeste golven van de zee te scheren. Hij slaakte een kwade kreet. Het zou hun nu lukken om te landen. Hij moest kiezen tussen het ijskoude zeewater of die anderen. Zenuwachtig pakte hij de kolf beet van de Mauser P-38 die hij onder zijn kleren onder zijn riem geklemd had. Maar een enorme golf deed de rubberboot kantelen en Otto Wiegand viel tegen de zijkant. Weer kreeg hij een ijskoude douche over zich heen. Toen hij rillend van de kou opkeek, was het watervliegtuig voorbij.

Met ronkende motoren klom het toestel iets en maakte een bocht. Weer mislukt.

Ondanks de kou zuchtte Otto Wiegand en ontspande zich een beetje. Nu hing er onder het toestel een lang touw met aan het einde een soort net met drie grote openingen. Een oude techniek om drenkelingen op te pikken. De minimumsnelheid van dit vliegtuig was tachtig kilometer. Het net sleepte over het oppervlak van het water en de bemanning liet het touw vieren, zodat de drenkeling het kon beetpakken, waarna hij omhoog werd gehaald.

Nu iets hoger draaiend, bleef de Catalina boven het bootje hangen, als een grote albatros. Plotseling klonk er door een megafoon een harde, vervormde stem, die

het lawaai van het noodweer overstemde.
'Otto Wiegand, Otto Wiegand. Kom met ons mee.'

Het leek onecht, die enorme, metaalachtige stem die uit de lucht kwam. Toch keek de man in het bootje op. Het vliegtuig bleef rondjes draaien. Otto Wiegand schudde machteloos met zijn vuist en drukte toen zijn handen op zijn oren om de woorden, die schel en dreigend in zijn moedertaal uit de lucht klonken, niet te horen.

Uiteindelijk zouden ze hem uit benzinegebrek wel met rust moeten laten, als ze hem althans niet doodden. Dat was een risico dat hij nemen moest, al was het

miniem. Zolang ze nog een kans hadden hem levend in handen te krijgen, zouden ze dat proberen.

De grijze, schuimende golven sloegen regelmatig over het kleine, gele rubberbootje heen. Elke keer als hij scheef kwam te hangen, trok Otto Wiegand, die op de bodem zat, met zijn rug tegen het opgevouwen zeil aan, zijn hoofd omlaag, sloot zijn ogen en hield zich uit alle macht vast aan de touwen die langs de rand van zijn reddingsbootje liepen. Ondanks zijn inspanningen klapperden zijn tanden van de kou en had hij moeite om zijn ogen, die rood waren van het zout, open te krijgen.

Profiterend van enkele seconden rust, deed Otto Wiegand een zwarte kist open, die aan zijn voeten stond en was ingepakt in waterdicht doek, en draaide een knop om. Het lampje van de radiozender ging niet eens aan. Het zeewater had de batterijen definitief onbruikbaar gemaakt. Na een korte aarzeling gooide de drenkeling hem overboord.

Hij viste van onder uit zijn zak een stukje doorweekte biscuit op en begon erop te kauwen. Samen met een halve liter water was dit alles wat hij nog had. Volgens zijn berekeningen moest hij zich op driehonderd kilometer ten noordwesten van de Noorse kust bevinden. Hij dreef

naar het westen. Als niemand zijn noodsignaal ontvangen had, zou hij binnen achtenveertig uur dood zijn. Die gedachte ontlokte hem een kreet van woede. Het was idioot dat hij, Otto Wiegand, na alles wat hij had meegemaakt, zou verdrinken in deze koude, vijandige zee.

Om zijn krachten te sparen, kroop hij nog dieper weg in zijn bootje, met zijn hand op zijn lichtpistool, en probeerde het irriterende geronk van de Catalina te vergeten. Bij dit weer kon een schip op vijfhonderd meter afstand voorbijvaren, zonder hem te zien. Hij durfde niet te gaan slapen. Het lot bood hem slechts

twee kansen.

Toch dommelde hij, zonder het te merken, in, om weer met een schok wakker te worden. Het vliegtuig was er nog steeds.

Hij dacht aan Stéphanie, die op hem zou staan wachten, lekker in het warme Bristolhotel in Stockholm, en er stroomde een warme gloed in zijn buik. Wat zou ze denken als ze hem niet zag? En als ze terug naar huis zou gaan? Hij zou haar nooit meer zien...

Eén gedachte maakte hem woedend. Om tot rust te komen probeerde hij precies uit te rekenen hoeveel tijd er verstreken was sinds zijn vertrek uit Oost-Duitsland. Hij

had de kleine Fieseler om acht uur 's ochtends gestolen, nadat hij de wacht, die het terrein bewaakte, had neergeslagen.

Normaal gesproken had hij een uur later in Stockholm moeten aankomen... In Stockholm, waar Stéphanie op hem wachtte.

Maar alles was misgegaan. Na twintig minuten was het lichte vliegtuigje in een enorme regenbui terechtgekomen. Otto was geen ervaren piloot en hij durfde niet lager te gaan vliegen. Omdat hij zijn radio uit had gedaan, kon hij niet weten dat hij zich midden in een magnetische storm bevond. Zijn kompas was volkomen

ontregeld geraakt, waardoor hij een fout van negentig graden maakte. Wanhopig, omdat hij na drie uur vliegen alleen nog maar zee zag, had hij uiteindelijk het radiobaken van Stavanger gemeten, waardoor hij zijn positie kreeg: hij bevond zich boven de Atlantische Oceaan en vloog naar het westen, de leegte in! Een kwartier later was de motor gaan stotteren: geen benzine meer. Wonder boven wonder was er een dinghy aan boord. Het toestel was aan stukken geslagen toen het de ruwe zee raakte en zonder te weten hoe, was het Otto Wiegand gelukt het reddingsbootje op te blazen en erin te klimmen.

Eerst had hij zich niet ongerust gemaakt. Ze zouden hem vast vinden; hij had meerdere noodsignalen uitgezonden en zijn automatische noodzender bleef dit met regelmatige tussenpozen doen.

Maar de dag was voorbijgegaan, het was nacht geworden, zonder dat er hulp was gekomen. Hij was tot aan de tweede dag blijven zenden. Bijna tot aan het moment waarop de Catalina was verschenen.

Het tweemotorige toestel leek het enige te zijn dat zich voor zijn lot interesseerde. Otto Wiegand kon wel huilen van woede. Hij rilde. Nu de nacht naderde, werd het nog kouder. Hij werd misselijk van de grijze zee en de zich eindeloos

uitstreckende golven.

Otto Wiegand wist dat hij deze tweede nacht niet zou overleven. Hij zou voor zonsopgang door kou en uitputting sterven. Dat nog liever dan de Catalina, die kalm boven hem rondjes draaide. De megafoon zweeg nu.

De *Ragona*, een Noorse ertstanker van negentigduizend ton, doorkliefde kalm de grijze golven van de Atlantische Oceaan, ten zuiden van IJsland. Hij was uit Montreal vertrokken en zou zijn einddoel, de haven van Riga, in Letland, over vijf dagen bereiken. Zonder last te hebben van het slechte weer, dat ongebruikelijk was voor deze tijd van het jaar, voer het grote

vrachtschip met een gang van twaalf knopen, stevig in de zee liggend door het gewicht van zijn lading bauxiet. De bemanningsleden die geen dienst hadden, lagen te slapen of keken naar pornofilms, die ze in grote hoeveelheden in Montreal gekocht hadden. Aan boord van een ertstanker was niet veel afleiding.

Hoewel de zeelieden van de *Ragona* tijdens deze reis aangenaam verrast waren. In Montreal had de nicht van kapitein Olsen haar intrek genomen in een van de cabines die theoretisch voor passagiers gereserveerd waren. Ze studeerde sociologie in Canada en kon op deze manier goedkoop terug naar haar land. Ze

was een groot, blond meisje en haar vormen, die altijd gehuld gingen in een eeuwige, kanariegele trui van grove wol en een spijkerbroek, hadden bij de bemanning menig stil verlangen opgeroepen. Maar haar oom waakte over haar. En maar goed ook, gezien de brandende blikken die ze op de meest robuuste van de zeelieden wierp. Kapitein Olsen hield haar zo veel mogelijk bij zich in de buurt.

Ze zat aan de officierstafel te lezen, tegenover haar oom, toen er op de deur werd geklopt.

‘Een dringend radiobericht,’ riep een schorre stem.

Helga, de nicht van kapitein Olsen, verafschuwde de jonge, puisterige radiotelegrafist, die achter haar rug obscene gebaren maakte. Uitdagend stak ze haar borsten naar voren toen ze de deur opendeed. Toen keek ze hem recht in de ogen aan, met een blik die geen twijfel liet over haar gedachten. De puisten van de radiotelegrafist spatten bijna open. Met neergeslagen ogen gaf hij een blaadje papier aan de kapitein. 'Een sos. Ten zuidoosten van onze route, ongeveer 120 mijl. Een automatische noodzender, waarschijnlijk van een reddingsboot. De signalen zijn heel zwak.'

Kapitein Olsen stond op om een kaart te

pakken. Hij was een blonde reus die met zijn hoofd bijna het plafond van de nauwe hut raakte. Zijn kalme gezicht, met enigszins zware trekken, liet slechts weinig emoties blijken. Met Helga over zijn schouder gebogen, vouwde hij met gefronste wenkbrauwen de kaart open. Een omweg kostte de reder geld en tijd, wat hem dus verweten zou worden. Maar als zeeman kon je geen sos negeren. Dol van opwinding stond Helga te trappelen. Aan de arm van haar oom trekkend riep ze: 'O! Wat spannend. Ik hoop dat we hem vinden.'

De radiotelegrafist stond met neergebogen hoofd te wachten, vol vreselijk hongerige

gedachten, waarin alleen maar de weelderige Helga een rol speelde.

‘Zeg tegen de tweede stuurman dat hij de nodige stappen moet nemen,’ zei de kapitein. ‘Stuur het bericht door naar de kustwacht van Stavanger. En zeg tegen de wacht dat ze hun ogen open moeten houden, we zullen hem moeilijk kunnen zien.’

Kapitein Olsen keek op zijn horloge. Bij deze snelheid zou de *Ragona* de drenkeling niet voor het vallen van de nacht bereiken. Vol medelijden dacht de Noor aan de ongelukkige die in zijn eentje in het noodweer lag te wachten.

‘Verhoog de snelheid tot vijftien knopen,’

beval hij vervolgens. 'En laat elke dertig seconden de misthoorn klinken.'

Meteen verdween de radiotelegrafist.

Helga volgde hem op de voet. Ze rende naar haar hut en bekeek zichzelf in de kleine spiegel boven het wastafeltje. In haar gebruinde gezicht vielen haar lichte ogen extra op en ze was zeer tevreden over haar lichaam. In Canada had ze verscheidene minnaars gehad. De lange, onvrijwillige onthouding die de overtocht met zich meebracht, begon haar ernstig parten te spelen. Ze hoopte dat de schipbreukeling, als ze hem vonden, er niet al te erg aan toe was. Hij zou vast niet bang zijn om haar het hof te maken.

Ze trok een dikke anorak aan en liep de kampanje op, waar ze naast een van de mannen van de wacht ging staan. De regenvlagen brachten het zicht terug tot enkele tientallen meters.

De trillingen van de diesels werden sterker: de ertstanker meerderde vaart, de boeg naar het zuidoosten gericht.

Eerst klonk het geluid zo nu en dan, irreëel en ver weg, als een hoorbare hallucinatie. Otto Wiegand, die zich met door het zout aangetaste handen aan de touwen vastklampte, keek op. Maar het enige dat hij hoorde was het geronk van de Catalina. Het geluid dat hem uit zijn

verdoving gewekt had, was niet meer te horen.

Zo nu en dan verloor Otto het bewustzijn. Enkele seconden of enkele minuten. Al een uur lang zat hij onophoudelijk te trillen en zweefden er gekleurde vlekken voor zijn ogen.

Een restje wil om te overleven weerhield hem ervan meteen zelfmoord te plegen. Hoewel hij nu wel zeker wist dat niemand zijn sos gehoord had.

Het vliegtuig vloog weer iets verder bij de rubberboot vandaan. Plotseling hoorde de Duitser op een windvlaag het geluid weer dat hij al eerder gehoord had. Een misthoorn. Na een pauze klonk het geluid

weer, een sinister geloei dat Otto Wiegand een kreet van vreugde ontlokte. Een schip!

Trillend van opwinding kwam hij zo plotseling op zijn knieën overeind, dat hij bijna overboord viel. Zijn ogen, die brandden van het zout, zagen bijna niets meer. Hij probeerde tevergeefs iets in de nevelige avondschemering te zien. Toch bleef de misthoorn doorgaan en kwam zelfs dichterbij.

Wanhopig viel Otto Wiegand weer terug op de bodem van de dinghy. En als het zijn vijanden waren? Hij probeerde na te denken en keek op het kompas dat op de linker zijkant van de rubberboot was

bevestigd: het onbekende schip kwam uit het westen, wat een goed teken was. Hij stond weer op en was zo gek om te roepen.

Zijn kreet vervloog in de wind en de zee. Maar de misthoorn bleef hij met regelmatige tussenpozen horen. Het leek wel of het vliegtuig in de richting van het geluid vloog. Otto Wiegand moest zich vastklampen om niet overboord te vallen. Hij wilde leven, teruggaan naar Stéphanie in Stockholm. Eindelijk hoefde hij niet meer bang te zijn en kon hij leven als ieder ander...

De hoorn klonk harder. Weer sperde Otto zijn ogen open, maar zag slechts witte

schuimkoppen.

Hij was er nu zeker van dat ze hem zochten. Het onbekende schip had geen enkele reden om in volle zee de hoorn te laten klinken. Maar het zou ook vlak langs hem kunnen varen zonder hem te zien... Met zijn dikke vingers kon hij het lichtpistool nauwelijks beetpakken. Hij had maar één kans. Als het mislukte, of als hij te laat schoot, was hij verloren. Plotseling kwam er in de schemering een enorme massa recht op hem af, op nog geen halve kilometer afstand. Slechts enkele lichtjes priemden op de donkere romp. Het geluid van de hoorn was oorverdovend. Koortsachtig richtte hij het

pistool omhoog en sloot zijn ogen. Zijn hand trilde zo erg, dat het hem niet lukte de trekker over te halen.

Het schip voer langs de dinghy en zou voorbijvaren zonder dichterbij te komen. Otto Wiegand klemde beide handen om de kolf van het pistool en slaagde erin de trekker over te halen. Er klonk een droge tik, en na een fractie van een seconde, die voor de drenkeling een eeuwigheid leek te duren, voelde Otto een schok in zijn pols. Sissend steeg de pijl snel op in de nevel en liet een rood spoor achter. Hij schoot tweehonderd meter omhoog en ontplofte tot een helle vuurbal, die de omtrekken van de grote ertstanker verlichtte.

Meteen bleef de misthoorn lange tijd doorloeien. Het schip stopte niet meteen, maar Otto Wiegand wist dat ze hem gezien hadden. Met kloppend hart zag hij de massa van het schip langzaam in het donker verdwijnen. Het had minstens drie kilometer nodig om te stoppen en terug te komen. Alles bij elkaar zestig angstige minuten.

Otto Wiegand wierp het pistool weg en kroop ineem op de bodem van de rubberboot. Zijn tanden klapperden van de kou.

De Catalina draaide nu rondjes boven de ertstanker, waardoor de Duitser in het donker de positie van het reddende schip

kon zien. De minuten kropen eindeloos traag voorbij.

Na enige tijd, die hem een eeuwigheid leek, hoorde hij het trage dreunen van de machines.

Het schip keerde terug.

Plotseling streken helwitte schijnwerpers over de zee. De hoorn gaf een reeks korte stoten, als om Otto Wiegand te laten weten dat hij zich kenbaar moest maken.

Hij riep uit alle macht.

Eindelijk vond een lichtstraal de dinghy en liet hem niet meer los. Otto liet zich uitgeput op de bodem van het bootje zakken.

Geschreeuw uit een megafoon deed hem

opkijken. De enorme romp, die zo glad was als een glazen wand, lag enkele meters bij hem vandaan. Langs de reling, in het licht van schijnwerpers, stonden mensen in een onbekende taal te roepen en naar hem te gebaren.

Er werd een touw omlaaggegooid, dat enkele meters voor de dinghy in het water viel. Otto Wiegand wilde springen, maar hield zich in. Hij had geen kracht meer om te zwemmen.

Een tweede touw viel nog geen meter bij hem vandaan in het water. Zijn laatste krachten verzamelend, rekte hij zich uit en lukte het hem het te pakken te krijgen. Maar het duurde bijna vijf minuten

voordat hij het met trillende handen stevig om zijn lichaam had gebonden. Toen dat gelukt was, zwaaide hij zwak met zijn rechterarm. Meteen voelde hij dat hij uit de dinghy getild werd. Hij stootte vrij hard tegen de romp aan, tolde rond in het donker maar toen vonden zijn handen andere touwen, waaraan hij zich vastklemde. Zijn redders hadden een groot net langs de romp gehangen, net zo'n net als onder de Catalina hing.

Omhooggetrokken door het touw, pakte Otto het net en begon te klimmen, aangemoedigd door de kreten van de bemanning.

Nu hij uit de dinghy was, kreeg hij het

nog kouder. Verscheidene keren liet hij bijna los. Eindelijk greep een stevige hand hem onder zijn schouder en sleurde een roodharige reus hem letterlijk op het dek. Schokkend zakte hij in elkaar op het ijskoude metaal.

Hij hoorde het gejuich nauwelijks. Hij werd in een deken gewikkeld. Toen voelde hij de warmte van een helverlichte ruimte. Hij bleef met zijn kaken klapperen. Ze drukten de hals van een fles tussen zijn lippen. Van de eerste slokken alcohol moest hij braken, maar toen lukte het enkele druppels binnen te houden. Het leek wel vuur. Half bewusteloos voelde hij dat hij werd uitgekleeft en over zijn hele

lichaam warm werd gewreven. Hij wilde hen bedanken, maar zijn lippen bewogen zonder dat er geluid uit zijn mond kwam. Hij verloor het bewustzijn toen de zeeman die zijn broek uittrok iets zwaars op de grond liet vallen: de Mauser P-38 waaraan hij zijn vrijheid te danken had.

Otto Wiegand werd tien uur later wakker. Hij kreeg zijn nog steeds geïrriteerde ogen met moeite open. Eerst vroeg hij zich af of hij echt wel wakker was. Naast zijn kooi stond een lang meisje met kort, blond haar, gekleed in een kanariegele trui, dat hem glimlachend aankeek.

Zijn eerste heldere gedachte was dat ze

niets droeg onder haar dikke, wollen trui. Een onverwacht detail: haar nagels waren lang en rood. Zodra ze zag dat hij zijn ogen opende, boog ze zich over hem heen en zei in slecht Engels: ‘Voelt u zich al beter? Ik ben Helga Olsen, de nicht van de kapitein van dit schip. Ik schijn u te moeten verplegen.’

Zonder enige begeerte keek Otto Wiegand naar die prachtige vrouw. Hij was nog te moe. Maar zijn ruime ervaring in de omgang met mensen zei hem dat het niet moeilijk zou zijn om haar te krijgen.

‘Waar ben ik?’ vroeg hij.

‘Op de *Ragona*, uit Oslo.’

Hij glimlachte opgelucht. Het lot had

hem geen parten gespeeld. De hut was vrij ruim en heel schoon. Naast zijn kooi was een wastafel en een kleine kast. De wanden waren geel geverfd. Tegenover hem was nog een kooi, die leeg was. Uit twee grote ventilatieroosters blies frisse lucht en een van de twee patrijspoorten stond half open. Het leek bijna wel een cruiseschip. Otto Wiegand zag dat zijn kleren keurig opgevouwen op de enige stoel lagen. Onder het laken was hij naakt. ‘Waar gaan we heen?’ vroeg hij, terwijl hij overeind kwam.

Het jonge meisje ging zonder te aarzelen op het bed zitten. Hij kon haar parfum ruiken. ‘Naar Riga, in Letland.’

‘Naar Riga!’

Zonder het te kunnen helpen had hij geschreeuwd.

Met één klap was zijn vermoeidheid verdwenen. Ze keek hem verrast aan. ‘Drie dagen, dat is zo voorbij. Ik zorg wel voor u.’

Haar lichte ogen keken hem wat al te strak aan. Maar Otto schonk er geen aandacht aan. ‘Stoppen we onderweg?’ vroeg hij nieuwsgierig.

Ze schudde haar blonde lokken. ‘Nee.’

In de uitgebeten blauwe ogen van de Duitser stond geen enkele uitdrukking. Met een mechanisch gewoontegebaar streek hij met zijn linkerhand door zijn

dunne, blonde haar. Het enige bewijs van zijn leeftijd. De energieke trekken van zijn gezicht waren niet verslapt en zijn dunne mond bedekte een rij witte, stevige tanden. Otto Wiegand was niet knap, maar hij straalde een brute en gevaarlijke kracht uit, die vreselijk aantrekkelijk was voor knappe vrouwen.

‘Ik wil niet naar Riga,’ zei hij domweg.

‘Waar is de kapitein?’

Nijdig stond ze op. ‘Ik zal hem roepen.’

Ze vertrok en sloeg de deur hard achter zich dicht. Otto Wiegand sprong uit zijn kooi en kleedde zich snel aan. Hij was net klaar met zijn gezicht te wassen, waarop een baard van drie dagen stond, toen er

kort geklopt werd en de enorme gedaante van kapitein Fred Olsen binnenkwam. Zijn pet raakte het plafond. Hij bleef staan, massief en sterk, zonder enige vriendelijkheid. Zijn dikke, maar regelmatige gezicht met, eveneens, heel lichte ogen, deed hem op een bepaalde manier knap lijken. Hij kwam over als een stijfkop, zonder enige fijnzinnigheid. ‘U wilde me spreken?’ zei hij in het Engels. Verlegen door het verschil in grootte, ging Otto weer op zijn bed zitten en vroeg in het Noors: ‘Kapitein, u moet me vóór Riga ergens afzetten. Ik ben een politiek vluchteling uit het Oosten.’ Fred Olsen reageerde niet.

‘Ik leg voordat we in Riga aankomen nergens aan,’ zei hij langzaam, ‘en ik mag geen omweg maken zonder toestemming van mijn reder, meneer Haraldsen.’

Hij was nauwelijks uitgesproken, of er werd zachtjes op de deur van de hut geklopt. Er kwam een zeeman binnen, die, zonder Otto Wiegand aan te kijken, naar de patrijspoort liep, de koperen staaf die hem openhield wegschoof en hem dichtdeed. Met een vierkante sleutel zette hij hem vervolgens vast. Daarna verdween hij weer.

Zonder te weten waarom, vond Otto Wiegand dit een vreemd gedrag. ‘Eh, wat gebeurt er?’ vroeg hij. ‘Ik stik hier

dadelijk...’

Kapitein Olsen wees met zijn grote handen naar de ventilatie-openingen. ‘U loopt geen gevaar. De ruimte wordt geventileerd.’

‘En als ik nou zin heb om de patrijspoort open te doen?’ vroeg de Duitser.

Kapitein Olsen wreef met zijn mouw over zijn wang en liet, zonder de ander aan te kijken, vallen: ‘Ik heb de opdracht gegeven de patrijspoort af te sluiten, en dat blijft zo.’

Geschrokken bleef Otto Wiegand sprakeloos zitten. De Noor ging verder, nog steeds even ontspannen. ‘We zitten met een probleem, en het gaat om u,

meneer. Ik heb zojuist een radiobericht ontvangen van de politie van Riga, waarin me gevraagd wordt u streng te bewaken en u aan de autoriteiten over te dragen zodra ik daar in de haven aankom. Ze willen u naar Oost-Duitsland uitwijzen. U wordt ervan beschuldigd een man gedood te hebben om het land uit te vluchten, na er vele jaren onder een valse identiteit te hebben geleefd...'

Hij pakte een geel papiertje uit zijn zak, vouwde het open, bekeek het en vroeg aan Otto Wiegand: 'Klopt het dat u in werkelijkheid Ossip Werhun heet, dat u afkomstig bent uit de Oekraïne en dat u in de oorlog deel uitmaakte van de

veertiende ss-divisie, waarin u talrijke oorlogsmisdaden begaan hebt?’

Versuft luisterde Otto Wiegand naar de stem van de Noor, zonder hem te horen.

‘De schoften,’ mompelde hij.

Vastbesloten om zich te verdedigen, keek hij op en zei verbitterd: ‘Hebben ze u ook verteld dat ik sinds drie jaar een belangrijke functie vervul op het Ministerie voor Staatsveiligheid en dat ik sinds 1951 lid ben van de KPD, de Oostduitse communistische partij?’

In zijn woede had hij Duits gesproken.

Kapitein Olsen antwoordde: ‘Bent u Ossip Werhun, ja of nee?’

De Duitser hief zijn ogen naar de hemel.

Hoe moest hij deze brave Noor twintig jaar felle strijd om het leven uitleggen? ‘Ja,’ zei hij gelaten. ‘Ik ben Ossip Werhun. En iedereen in Oost-Duitsland weet het. Denkt u dat de communisten gek zijn?’

Kapitein Olsen stak het gele papiertje weer in zijn zak. ‘Waarom had u een geladen automatisch pistool op zak?’ Otto Wiegand haalde spottend zijn schouders op. ‘Zonder dat wapen had ik hier niet gezeten, kapitein. Hebt u nog nooit van het IJzeren Gordijn gehoord?’ ‘Als u toegeeft dat u Ossip Werhun bent, bent u een oorlogsmisdadiger,’ zei de Noor koppig.

Voor kapitein Fred Olsen was alles wat uit officiële bron kwam, zonder meer waar...

De Duitser probeerde kalm te blijven. 'Ik ben om politieke redenen gevlucht,' herhaalde hij. 'Als u me niet gelooft, neem dan over de radio contact op met de Amerikaanse ambassade in uw land en vraag de verantwoordelijke man van de inlichtingendienst te spreken. Zij zullen er alles voor over hebben om me veilig en wel terug te zien komen.'

Nu waren het de Amerikanen! Dat was te ingewikkeld voor kapitein Olsen. Niet overtuigd, besloot hij: 'Ik bemoei me niet met zulke verhalen, meneer. Als de politie van het land waar ik aanleg me vraagt u

uit te leveren, lever ik u uit. En als u inderdaad niets verkeerd hebt gedaan, begrijp ik niet waarvoor u bang bent.’ Otto kon hem wel wurgen, maar hij dwong zich te glimlachen, al kookte hij van woede. ‘Is er iemand die u zou kunnen overtuigen?’

Fred Olsen dacht na. ‘Mijn reder, meneer Haraldsen.’

‘Telegrafeer hem,’ zei Otto Wiegand. ‘Meteen. Of u loopt de kans er uw hele leven spijt van te krijgen. Laat hem contact opnemen met de Amerikaanse ambassade in Oslo.’

Hij zou Stéphanie wel willen spreken, maar vermande zich. De indruk die hij op

Fred Olsen maakte was al slecht genoeg. Deze dacht na, met een gerimpeld voorhoofd van de inspanning. Hij zette zijn enorme massa in beweging, legde zijn hand op de deurkruk en zei met tegenzin: 'Ik zal meneer Haraldsen waarschuwen. Intussen ben ik genoodzaakt u in deze hut op te sluiten. Er zullen maaltijden worden gebracht.'